

ERDÉLYI KÖRÚTAZÁS

2023. május 16 - 20.

1.nap

Kora hajnali órában találkoztunk az iskola előtt. Mindenki álmosan pakolt be a buszba és némi várakozás után elindultunk a határ felé. Kecskeméten csatlakozott hozzánk az idegenvezetőnk. A határig pótoltunk némi alvást a korai kelés miatt. Sajnos itt kb másfél óra várakozás után léphettük át a határt. Meg sem álltunk Aradig, ahol először a Szabadság szoborhoz mentünk. János az idegenvezető elmesélte a szobor hányattatott sorsát. Ezután a belvárosban tettünk rövid sétát és örültünk az első szabadidőnek, amit fagylaltozással, pizza evéssel töltöttünk. Siettünk tovább, mert időben kellett megérkeznünk, hogy bejussunk a Vajdahunyad várba. Sajnos így kimaradt Déva fő látványossága a vár megmásítása. A Vajdahunyad vár kárpótol bennünket. Végig jártuk az összes helyiséget, meghallgattuk a vár építésének történetét. Innen még hosszú út várt ránk, hogy megérkezzünk Torockói szállásunkra. A közös vacsora után mindenki fáradtan ment a szállására.

2. nap

A hosszú, 2 óra alvás és egy nagyon finom reggeli után rohamtempóban bepakoltunk a buszba, ha minden igaz itt még nem hagytunk el semmit. Fáradtan elindultunk körbesétálni Torockót. Sok régi székely házat és székelykaput láttunk, meg megannyi kőbor kutyt. Végül beszálltunk a buszba és elindultunk Nagyszebenre. Kb. egy 2 órás út után meg is érkeztünk Nagyszebenre. Ott átmentünk a Hazugok hídján, ami állítólag beszakad a hazugok alatt, amint láthatjátok mindannyian itt vagyunk épségben, vagyis senki alatt nem szakadt be. Láttunk szemes házakat, amiknek a tetején lévő ablakok hasonlítottak az emberi szemekre. Ezután végre kaptunk egy kis szabadidőt amikor osztály lerohanta a város főterét. Rendkívül hasznosan töltöttük az időt, ki-ki fagyit ki-ki pedig előrelátóan pillangó késeket szerzett be. Miután mindenki visszaért a megbeszélt helyszínre, elindultunk a buszhoz. Itt még nem volt vége a napnak, elmentünk Kercre és megnéztük a cisztercita apátság romjait. Ha valaki úgy gondolná, hogy egy napra több program nem férne bele, az téved, mert ezután buszoztunk el még Brassóba is. Itt megnéztük a Fekete templomot, ami igazából már nem volt fekete színű. Brassóban átmentünk a híres cérna sikátoron. A cérna sikátor a nevéhez híven nagyon keskeny volt, így csak egyesével fértünk el. Végül még egy kis gyaloglás után utolsó erőnkkel az új szálláshoz indultunk Bikfalvára, ami az egyik legjobb szálláshelyünk volt az egész út alatt. Vacsora után a kertben beszélgettünk, a fiúknak volt erejük focizni is. Nem nagyon kellett biztatni minket takarodó után, hogy aludjunk.

3. nap

Most is finom és laktató reggelivel indult a nap. A Prázsmári erődtemplom volt az első állomásunk. Rácsodálkoztunk, hogy milyen szervezettséggel élték itt a falusiak veszély esetén az életüket. Ez volt az egyik legérdekesebb látnivaló az út során. Innen a Haszmann Pál múzeumba mentünk. Ez egy néprajzi gyűjtemény. Nekünk legjobban a traktorok tetszettek, többen le sem akartak szállni róluk. Érdekesekek voltak még a régi rádiók is. Többen rátaláltak egy idős fára, amiben a kiírás szerint Jókai Mór emlékfáját szemlélhettük meg. A következő úti cél a Keleti- Kárpátok vulkanikus részéhez vezetett minket. Végigjártuk a Mohos-tőzeglápot és utána napfürdőztünk a Szent Anna-tó partján. Többen itt kóstoltak először igazi erdélyi kürtőskalácsot. A sok ülés után igazán jólesett a séta. Bár ijesztgettek minket, hogy itt találkozhatunk medvével, mégsem láttunk egyet sem. A napnak még nem volt vége. A torjai

Büdös-barlang még várt ránk. Ha tudtuk volna, hogy milyen magasan van és hogy tényleg büdös, akkor nem indultunk volna neki. Ezek csak út közben derültek ki. Félúton járva éreztük a barlang szagát. Kisebb csoportokban beülhettünk a barlang szájánál elhelyezett padokra és vártuk a kellemes melegítő hatást. Hát ezt nem mindenki érezte! Sok kilométer sétával a lábunkban alig vártuk, hogy visszaérjünk a buszhoz. Fáradtan pihentettük a szemünket és így lemaradtunk arról, hogy vadon élő medvét lássunk.

4. nap.

Bikkfalváról a Gyimesek felé vettük az irányt. Vártuk már a találkozást a Gyimesbükki általános iskolásokkal és jó focimeccsben reménykedtünk. Mikor megérkeztünk, derült ki, hogy sztrájkolnak a tanárok és nincsenek gyerekek az iskolában. Még így is fogadtak minket és körbevezettek az iskolán, meséltek a tanárok a gyerekek iskolai mindennapjairól. A hatalmas focipálya láttán sajnáltuk csak igazán, hogy nincsenek itt az iskolások. Azért kipróbáltuk, és kergettük egy kicsit a labdát. Átadtuk a magunkkal hozott ajándékokat és megígérük, hogy legközelebb, ha erre járunk újra meglátogatjuk az iskolát. Innen egyenesen a 30-as számú vasúti őrházhoz mentünk. Az ott lévő bácsi mesélt a családjáról, hogy a nagypapája ott volt vasutas. A Rákóczi-vár felújítás miatt el volt kerítve, így oda sem tudtuk felmenni. Átsétáltunk a Tatros folyó túlsó partján lévő Kontumáci kápolnához, Megnéztük a reménység oszlopait. Ekkor már nagyon éhesek voltunk és alig vártuk, hogy a Hidegségben ebédeljünk egy esztenán. Minden elénk rakott házi finomság eltűnt a szalonnától a lekvárig bezárólag. Megdicsérték minket, hogy milyen jó étvággal fogyasztottuk el az ételleket. Többen a lovaskocsikázást várták a legjobban amire sor is került. Végig jártuk a település azon részét, ahol a kocsik elfértek az útfelújítások miatt.

A nap zárásaként még ismerkedtünk a népi építészettel a Borospataki skanzenben. Nagyon elfáradva értünk a következő szállásunkra Farkaslakára.

5. nap

Ezen a napon sem ülhattunk ölbetett kézzel. Hosszú és kanyargós utazás végén érkeztünk meg a Békás-szorozhoz. Tanáraink úgy gondolták, hogy ránk fér a gyaloglás és lefelé és felfelé is gyalogosan jártuk végig a szorost. Ekkor még sütött a nap és vidáman válogattunk az ajándékarusok kínálatából. A Gyilkostó felé haladva meghallgattuk a mondáját és az idő is elsomorodott Eszter halálán, mert mikor kiszálltunk szemerkélő eső fogadott minket. Ez sem akadályozott meg minket abban, hogy sétáljunk a tó partján. Visszafelé sem volt kellemes a kanyargós út az érzékenyebb gyomrúaknak, így örültünk, hogy megálltunk Csíksomlyón. Pünkösdhöz közeledvén mindenhol a búcsúra való készülődéssel találkoztunk. A templomban megnéztük a Mária -szobrot és aki akarta megsimogatta a lábát is. A búcsú helyszínére a Hármas-halom oltárhoz mi a keresztúton kaptattunk fel. A meredek hegyoldalon felfelé örültünk, hogy minden stációnál megállhattunk egy kicsit pihenni. Fent nem sokkal azelőtt állították fel a Mária-szobor másolatát, és mi közelről csodálhattuk meg a szobrot. megtudtuk, hogy új a jogar a kezében, mert előző évben eltűnt a szállítás közben. Visszafelé azon az úton mentünk le, ahol néhány nap múlva a zarándokok érkeztek meg a nyeregbe. Hazafelé még tiszteletünket tettük Tamási Áron sírjánál.

6. nap

Reggel korán keltünk és egy óra buszozás után az Ivó-völgyén keresztül eljutottunk a Hargitára. Innen túráztunk fel a hegytetőre. Hargita 1801 méter magas, a hegytetőn megnéztük a kopjafákat is, Több csoportképet is készítettünk, mikor egymás után éles hangon megszólaltak a telefonok. Medve riasztás érkezett a telefonokra. Szerencsére tőlünk távolabbi faluba tévedt be egy medve.

Hargita- a székelyek szent hegye, zarándokok is látogatják. Láttunk mi is zarándokokat, akik gyalogosan mentek Csíksomlyóra.

A mondás szerint, ha nem jártál Hargitán, Erdélyben sem jártál.

A második állomásunk Korond volt.

Korond a sóvidék legnevezetesebb települése, egyben iparművészeti és idegenforgalmi központ. Korond híres kerámiáiról és a fazekas mesterségről. Már az 1600-as évektől vannak írásos emlékek a korondi fazekasságról. Mindig nagy számban éltek itt fazekasok.

Lehetőségünk volt vásárolni is ezekből a szép portékákból. Utána pedig fagyiztunk a faluban. Megnézhettünk egy sófeldolgozó műhelyt is. Az idő úgy elszaladt, hogy emiatt lekéstük a Parajdi bányába való lejutást. Bánatunkat kürtőskalács evésbe folytottuk. Szerencsére a sóvidékkel való ismerkedés nem maradt ki. Tovább indultunk Szovátrára, a Medve-tóhoz.

A vize sós. Nevét onnan kapta, hogy alakja egy kiterített medvebőrre emlékeztet.

Európa legnagyobb heliatermikus tava. A legmélyebb pontja 19m. Különlegesen barna színű a vize. Területe 4 hektár. Petőfi is járt itt katonaként.

Betértünk még egy ortodox templomba, majd folytattuk utunkat és körülbelül két óra buszút után értünk Székre, a soron következő szállásunkra.

7. nap

Sajnos eljött ez a nap is, mikor búcsút kellett mondanunk Erdélynek. A hazafelé út is tartogatott még látnivaló számunkra.

Első megállónk Kolozsváron volt. Sétát tettünk a belvárosban, megcsodáltuk a Mátyás – szoborcsoportot. Ellátogattunk Mátyás- király szülőházához is és betértünk egy rövididőre a Szent Mihály templomba is.

Következő úticélunk Körösfő volt. A református templom meglátogatása után még szétnézhattünk az árusoknál, hogy az utolsó pénzünket is elkölthessük.

A parajdi kirándulás helyett megálltunk Csucsán a Boncza kastélynál. Ady Endre itt tartózkodásának emlékeit szemlélítettük meg. Most már tényleg a hazaérkezés lebegett a szemünk előtt. A Király-hágón megállva vettünk búcsút Erdélytől.

Alig vártuk, hogy az élményeinkről beszámolhassunk a családuknak. Este fél tízre érkeztünk az iskolához.

Mindenkinek csak ajánlani tudjuk, hogy vegyenek részt e Határtalanul kiránduláson, bárhova is mennek. nagyon sok emlékekkel gazdagodtunk az út során és öröm volt érezni a kinti magyarok szeretetét, amit áradt felénk.